

Љубиша Мишић

БЕЛИ БРАТ И ДРУГО

давне шуме догођене изван спокоја
словени заборављени у осичијем зују
са мнош ко је у винограду бео из роја
свитаца и влашића док га реке пљују

учини ми се да виче да пева да плаче
дуњо сазрела у црву пре времена
зашто га баш ја видим из иловаче
како склапа окате очи врх клена

зашто одједном долази и одлази
преко шумског гаја без бога
док у камену велику ноћ мази
као жрец цвета побеђеног рога

мајко која си ме прва издала
из неког дрвета из морског вала
па сам са памећу звезда без лека
загледан у два следећа века

низ жизн док само ме стиже из сенке бео
брат док ме то распињу звезде
склон сну у сну ми мрак побелео
славећи јелена испред словенске најезде

ни мир жиче не може да ме умири
и ти мајко што те виђам на сваким дверима
у мојим си речима као свемири
из смрти јелена давним зверима

још камен ме прати а можда ме дрво слути
које звезда рађа цветајући у корењу цветове
које угледаше у бескрају коњи и путе
па ми нигде спокоја кроз све светове

зар још преостаје једина светиња чела
док ми у левом оку увек смрт стражари
утва златокрила што је излетела из пчела
једном запеваће у мени као пожари

да се певачи пробуде у песми која је без речи
увек ће да буде неко ко ће да слуги себе сред
прашине летње

али нас више нико од нас не излечи
од пута занесеног у сопствене претње

мој далеки бели брата изван броја
нека већ анђели ставе трубе у уста
доста сам лепо сумњао у пену сред перивоја
мајко тајна задужбино звезда све лепша и пуста

лета господње хиљаду деветсто седамдесет и друге
из манастирског винограда загледан у јесен
која никако не може да ме сахрани у туге
нимало наивне воде а заводи ме у сен

ЖИЧКА ЕЛЕГИЈА

Зорану Вучићу

у жичи шуми ноћ чиста
смеје се моја драга иза мога ума
сред једног опалог листа
чека ме смрт и чека шума

из које да се бар никад не вратим
као пијани словен у мом вину
ниједан свој живот нисам могао да схватим
а да нисам видео таму и висину

и овај што стално шушти и пуца
да нико не виде светлост ко рти
којом ће тек мој жизн да се смуца
док овде стално умирем без смрти

моје ме речи траже и ишту
налазећи само бескрај и таме
нека путеви стигну коначишту
из моје вечите кржаве осаме

и нека стигну пре себе где су већ били
као ништа као метафизика биља
ноћас шуми ноћ слична жичкој вили
коју сам ја родио из речног насиља

предели који ће бити спашени мојом смрћу
окрећу ме тамо где сам
ноћас калуђерице у конаку дрхћу
славећи ме невиђеног као кам

док жичким пољима луњам као куче
дође ми да залајем на себе
еј словени где смо били јуче
шумама куд се очи хлебе

срце што је позајмљивало зоре
да би могло и у биљу да свиће
додирнуће њене очи панонско море
које на небу још куна влашиће

небо разапето између прстију
само је нижи облик сунца
велику тајну ноћи ту тестију
разбићу смрћу што мног бунца

у жабљем оку кад сам једном плако
видећи себе као будућег човека
и неку звезду сам у паду дотакао
облачећи из росе кости неког петра чеврека

отада изгнан на овај свет усред дана
опет грем са ћоравим очима
али у крви већ се помаља нека грана
и омча скинута са грла љубавника снима

МОЈ ГРОБ ИЗ 1759 ГОДИНЕ

мој гроб из 1759 године
у некој шуми шуми
вечни друже господине
као трава мног моли и куми

да се поново у гроб вратиш
дивно неухваћен као страх
време је да једном објасниш
словенски биљни прах

који несмирен светом светли
смеје се плаче лети
на вештичијој метли
коју тражи мртва драга и

творачка тама иза сунца
где се претварају путеви
у бескраје и из тог врхунца
да досегну тајну мој~~е~~ пeви

мој гроб зарастао без знака
бившом босом ногом изгажен
у коме ништа осим мрака
кости давно иструлиле богом

биљна ватра полако шуми
славно певају влати траве
свака за себе разумеју хуми
док зарастам у њих ко у лепе страве

као да је тај гроб колевка
из које мртав рођен
универзалном тамоом вођен
у смисао постојања

и поново рођен плачом звезда
певам светом трезан ко пијан
и пијан ко трезан из тих најезда
спасава се сваки људски дан

ал нема мене одавно тица лети
сви моји животи су само зато
да докажу да се не може умрети
из јесењег завичаја у непознато

ПОСВЕТА НИЧЕГА

у завичају тица лети
ко мртва сестра
мног нирвана и сунцокрети
спасавају лепу стра

итекако ничега нема
сред звездане бољке
само ковчег из спрема
давне панонске шкољке

кад се умире сви други живе
и трава и нерођени
мртви су заборавили иве
рођењем завођени

ко крвљу пева крв остаје
у завичају у младом биљу
да сведочи своје бескраје
путеве у насиљу

брђани никада неће стићи иза брда
тамо у моје треће око
из словенских мртвих крда
високо дубоко високо

у завичају тица лети
ко мртва сестра
моје ништа лети
будућа душа ветра

ЖИЧКА ВИЛА

у крви однекуд одједном и ти и жича
певате мени свесном мртвацу и биљу
а у твојем гласу изгорели восак прича
о изумирању птица и шумском насиљу

и све си ближе и све си даље и све те
волим више
учини ми се због тебе смрт заволећу
на млад увек да будем као очи кришне
над жичом у лудаковом прамлећу

а светом издају нас све љубави
које проминуше из жичке костурнице
ноћас сам видео волела си мироносице
молитву и мога мртваца растом у трави

прораста у оку цвеће или сред иловаче
већ из сна више ништа не може да ме прене
космос коначан у својој бесконачности таче
росу којом већ заборављају ме руке ти смене

склањају ти се сене звери и звездани назеби
богази пазе да те не заведу а у воћу неко
се грешно моли моме сну то се моли теби
на нестајем тобом из времена далеко

из смрти запевам а ни тебе ни мене
жичом као светом мру брести гину пути
кроз твоју белу хаљину ибарске копрене
док запевам као да ме има као што се ћути